

LU-K

“La música i nosaltres funcionarem mentre sentim alguna cosa pareguda a l'amor”

El MELIC ha entrevistat al grup de música de Mislata LU-K, que acaben de traure el seu primer disc d'estudi El temps passa.

LU-K són: Emilio Moreno (bateria), José Moya (baix), Selu Sanz i Pablo Naharro (guitarres), Alfonso Balaguer (veu).

Com sorgix el grup LU-K, quina és la història?

- Pablo: En principi ens ajuntarem uns amics que començàvem a tocar la guitarra i decidírem agafar un local d'assaig a Alfafar i anàvem els dissabtes a tocar, i després per mediació d'altres amics vam conèixer Emilio, que ell ja tocava la bateria en un altre grup i es va unir a nosaltres i a poc a poc vam anar tocant. Primer érem: Selu, José i jo que anàvem a Alfafar a assajar i després Emilio va decidir unir-se a nosaltres, ens canviàrem de local i vam conèixer un altre xic que va vindre a cantar abans que Alfonso i bo... vam estar un temps amb ell i tal però se'n va anar d'Erasmus a Alemanya i bo, va haver de deixar el grup i estiguèrem uns mesos sense cantar fins que es va incorporar Alfonso.

- Emilio: LU-K sorgir... va evolucionant. Al principi com ha comptat Pablo, es reunien ells (Selu, Moya i Pablo) per a tocar i jo que coneixia, sobretot, a José Moya i m'apuntí, vaig anar a veure'ls assajar alguna vegada i al principi el so era desastrós, però com tot, és una evolució. Llavors, al començament, ni tan sols teníem nom. Alfonso, el cantant tampoc estava amb nosaltres. I, a poc a poc es va agafant quelcom d'il·lusió, algunes notes que hi ha ací, alguna energia. La música i nosaltres funcionarem mentre sentim alguna cosa pareguda a l'amor, que existix mentre dure i llavors sorgirà a poc a poc, és una evolució.

- Pablo: Després va vindre un altre cantant, passarem a altres locals, d'Alfatar, ens anàvem al del Camí de Moncada a assajar, eixos locals estaven millor, a Alfafar, això era un feixisme pur per part de l'amo!, era increïble allò... En El Camí de Moncada posàrem un anunci on buscàvem cantant perquè al principi era pràcticament instrumental tot. Féiem alguna cosa... Pablo canta, feia cors. La veritat és que Pablo canta prou bé però no s'anima-va a estar tocant la guitarra i cantant alhora i llavors va entrar a cantar Emilio, però en aquell moment ens anomenàvem d'una altra manera, un nom que ens vam posar. I després se'n va anar Emilio perquè li van donar una beca a Berlín, era dissenyador. I Alfonso i jo ens coneixiem ja des de l'any 88, havíem tingut ja els nostres contactes musicals, havíem tingut ja una banda i després ell va evolucionar amb altres grups i jo vaig seguir també amb una altra gent i finalment ens tornarem a ajuntar. Jo el telèfon, Alfonso estava en una altra banda. "Escolta!, que necessitem cantant vine a escoltar el que fem i a veure què et pareix". I així és com va sorgir.

D'on ve el nom de LU-K?

- Pablo: El nom ve per una cançó dels 80 de Suzanne Vega que es diu "Mi name is Luka" i la vam agafar com a versió i es va quedar el nom de LU-K. En principi era Luka com sona i després decidírem que era LU-K per a canviar un poc.

- Alfonso: Hi ha molta gent que s'anomena Luka de nom, llavors això de LU-K per a diferenciar-ho.

Quin ha sigut el vostre camí musical abans de gravar este primer disc?

- Pablo: Bo, gravem els nostres temes al local, amb un poc de microfonia i un ordinador, així en pla casolà, més que res per a tindre els temes gravats i poder anar a sales a presentar els temes que tenim i poder fer concerts i també per a no oblidar-nos dels temes, i bo, amb això començarem a moure'ns fent concerts en diferents locals i fins fa cosa d'un any que decidírem ficar-nos en un estudi i gravar els temes "en condicions" per a poder moure'ls.

- Emilio: Abans del disc teníem un parell de maquetes

i una, la primera que gravàrem al local, vam tindre la sort que, ens l'autoproduírem i amb eixa ens agafarem al Circuit Jove de 2004 i ens va eixir gratis. Va ser una bona experiència, actuàrem a Alaquàs, Silla i a Mislata. I va ser una experiència, el tocar en directe, tinguerem molt bona sort.

Vau actuar també al MIMED 05...Com vos sorgix eixa oportunitat?

- Pablo: Arran del Circuit Jove, perquè com buscaven també un poc la implicació dels grups de Mislata, es van posar en contacte amb nosaltres i bo, nosaltres encantats de compartir cartell amb artistes coneguts. És una oportunitat bona per a donar-te a conèixer perquè vullgues o no, ací a València fer-te un nom és complicat, i també que et conega la gent... Ara perquè està Internet i apareix la teua pàgina web, pots penjar cançons per ací i tal, però és difícil realment que la gent t'arriba a conèixer perquè quan vas a un local a tocar quasi sempre va gent coneguda llevat que hi haja gent al local i t'escolte perquè estiga allí ocasionalment, no perquè vagen a veure't. Llavors, això, va ser un bon trampolí perquè un poc ens coneguera la gent, almenys, de Mislata.

Com definiríeu el vostre estil musical? Quin tipus de cançons trobarem en el vostre disc?

- Pablo: Un estil sobretot de música dels 80-90. Cançons més estil rock, més pop...Hi ha de tot, és prou versàtil el disc.

A quins grups admireu? Quina música és la que vos mou?

- Alfonso: Està U2 que ens agrada sobretot a Emilio i a mi, després els Strokes, però també ens agrada la música dels 80 a tots, grups com: Radiohead, The Cure, dels 80-90 i començarem fent versions dels grups que ens agradaven i després, a partir d'ací, començarem a fer cançons nostres i l'estil que ix és una influència de molts grups. A més cada un del grup té gustos diferents llavors les cançons no són totes del mateix estil ni totes iguals, sinó que són molt variades i tenen un estil prou diferent per la influència que hi ha de molts grups dels gustos de de cada u.

Com vos organitzeu a l'hora de crear les cançons? Uns fan la música i altres les lletres?

- Alfonso: Hi ha de tot un poc també. Moltes vegades ens posem tots a tocar, ens posem a tocar allí i són improvisacions i després potser un altre fa la lletra i si no la majoria de vegades portem una cançó, la porte jo de casa o Pablo, i també a vegades Emilio o Selu. Portem la cançó ja feta, sense veu o amb veu, depèn de com estiga i després ja entre tots sorgix la cançó perquè moltes vegades tenim els acords bàsics i després ja vas afegint coses i les cançons i és una cosa, ...un treball de tots.

- Emilio: Sí, moltes vegades els que componen la major part de les cançons són Alfonso, cantant, i Pablo, alguna ha compost Selu, jo vaig fer una, alguns acords... Moltes són ràpides perquè ja estan molt clares, estan molt esquematitzades i el que l'ha compost ho té molt clar. Arriba al local, l'exposa, exposa els acords, la melodia i llavors entre tots ja més o menys la quadrem i després altres van naixent en improvisació, al local a algú, en este cas a Selu (que no està present) se li han corregut alguns acords que sonen bé, els toca i a poc a poc anem discutint: bateries, baixos... José i jo discutim prou però és discussió positiva.

- Alfonso: Són baix i bateria i com són la base han d'estar coordinats els dos.

- Emilio: I així, més o menys, naixen les cançons, de fet ara tenim il·lusió, a veure si evolucionem de cara al segon disc, si que podem editar este, perfecte, si no, intentarem autoeditar-lo i després millorar amb el segon disc, és qüestió de tot, no? De composició, d'experiència, de lletres, de tot.

- Pablo: En este disc que hem gravat hem d'agrair-li

molt de treball a Vicente Feijó, que és el guitarrista i cantant d'Arpa, un grup molt referent ací a València, és a dir, a Mislata crec que és el grup estàndard. I ens ha ajudat a fer prou arreglaments en les cançons i ens ha donat una altra visió dels nostres temes.

Ha sigut el productor, ha sigut un més de LU-K, el sext LU-K.

Parlem ara del disc, es titula "El Tiempo pasa" Per què eixe nom?

- Alfonso: El títol sorgix de la cançó "El Tiempo pasa" que està en el disc, la sexta, i sobretot és perquè el disc ho volem traure més o menys ràpid. Tampoc som molt jòvens, no tenim vint anys i cal aprofitar el temps, intentar vendre'ns ara, vendre'ns en el bon sentit, o siga, moure la nostra música ara perquè si no el temps passa molt ràpid i arribarà un moment que no podem fer res, llavors, cal aprofitar el temps, això de "El tiempo pasa" es referix a que cal aprofitar el moment d'ara, gravar el disc perquè teníem les cançons ja fetes i tot això i intentar que no se'ns passe el temps perquè hem estat tots molts anys assajant, donant concerts però mai féiem res més i si no et llances no fas res, llavors encara que coste diners anem a pagar-nos el disc i si no fas això mai fas res.

I el títol, més o menys ve per això, és una cançó també, però té alguna connexió amb el que era el disc.

Llavors, Vos heu autofinançat el disc? Heu rebut algun tipus d'ajuda per part d'alguna institució...?

- Alfonso: No hem tingut cap ajuda. D'institucions, no crec que hi haja cap, o quasi cap, que ajude a grups de música, sobretot als de rock. El disc ho paguem nosaltres, paguem l'estudi, paguem el productor i tot de la nostra butxaca i més o menys és el que han de fer tots els grups, sobretot, si no tenen contactes amb discogràfiques ni contactes amb gent que el pugui moure.

- Emilio: Una vegada que descobrixen que pots arribar a vendre és diferent, ja t'ho pagarien. Tant de bo que ens arribaren a pagar el segon disc perquè això significaria... seria un bon senyal. I l'única cosa això, el que ha comentat també Alfonso, que si no agafàvem estes cançons que estan en el disc i les gravàvem perquè el temps passava.

Encara que, mireu pressupostos i sí que és veritat que es van entrotillar prou en l'estudi de gravació de Quart de Poblet, perquè jo considere que qualitat-preu està molt bé, econòmic dins dels pressupostos que hi havia en el mercat, i el productor també podia haver tingut un caché, podia haver dit: "Ho sent, jo cobraré molt més..."

Com va ser l'experiència de gravar en estudi? Com ho heu viscut?

- Alfonso: Ha sigut molt bona. És diferent tocar en directe que gravar en estudi, ací has de fer-ho tot perfecte. Per exemple jo quan cante, pareix que és fàcil...Pensava que gravaria ràpid però hi havia cançons que havia de repetir-les, repetir una frase tota l'estona perquè havia d'eixir perfecta. I a part d'això també aprens coses diferents del que fas en directe i per a intentar després que es pugui fer en directe, fer coses: afegir guitarres, afegir teclats però fins a un punt que sapiés que en directe no es va a notar la diferència, intentar gravar d'una manera que després en directe es pugui tocar i és una bona experiència.

Alguna anècdota que comptar de la gravació del disc?

- Emilio: La veritat és que com divertit va ser que gravem quasi per separat, no estàvem junts en el grup, també és curiós.

La gent s'imagina que allí estaven tots: el bateria, el guitarrista...

Es va fer la gravació en deu dies com a anècdota, molt ràpid. Alfonso per exemple va gravar les veus en un dia. Les bateries en un dia, els baixos en un dia...Se va anar fent per dies.

Com tots treballàvem la manera de coincidir era difícil. No ens véiem, si ens véiem era quan un eixia de treballar i deia "me'n vaig a l'estudi" i arribaves allí i tocaves i deies: "Qui està?, Qui està?" "Està Pablo gravant les guitarres..."

Anaves veient també com evolucionava el tema i la veritat és que jo m'ho vaig passar molt bé. Tinc ganes de tornar, quasi tornaria, fins i tot al mateix estudi...

Esteu satisfets amb el resultat?

- Pablo: Home, tot es pot millorar. Hi ha coses que es podrien canviar, però més que per la nostra part per part dels instruments. És el peix que es mossega la cua, clar els diners en instruments i clar si vols tindre un so el més professional possible has de dedicar-li temps, diners i bons instruments llavors tot a vegades no és compatible.

Però la pròxima vegada intentarem millorar el resultat.

- Emilio: Hi ha una anècdota, no volem gravar una cançó "No hi ha el Sol" i Vicente va dir: "Cal gravar-la" i no la volem gravar i al final resulta que ens ha sorprès perquè ha eixit un so que ens ha agradat prou.

Com són les lletres de les cançons del disc? De què parlen?

- Alfonso: Les lletres les fem sobretot Pablo i jo i no són lletres molt directes, són lletres més metafòriques. No ens agrada dir: "Et vaig conèixer en un bar...". Ens agrada una miqüeta més metafòric. Hi ha gent a qui no li agrada, que no saben de què parla la cançó però també té l'avantatge que cada un que l'escolta pot adaptar-la a la seua experiència.

A mi m'agradaria dedicar més temps a la lletra perquè quan faig una cançó li dedique més temps a fer la música, la melodia de la veu i després ja com no hi ha molt de temps faig una lletra prou ràpida.

Generalment què soleu fer primer la música o la lletra?

- Pablo: Depèn, en el meu cas per exemple en "La Estación" quasi em van eixir primer les estrofes que el que és la música i amb eixa primera estrofa que vaig escriure vaig començar a tocar i vaig traure una melodia que em va agradar i llavors vaig continuar traient la lletra. Però eixe va ser un cas a part, amb la resta, almenys en el meu cas, primer faig la música i després la lletra.

- Emilio: Jo no componc, m'agradaria, però crec que per a mi seria més fàcil primer buscar uns acords i sobre ells muntar una melodia i comptar una història, ficar la lletra.

Com pot aconseguir el disc la gent que no ho tinga encara?

- Alfonso: Ara enviarem el disc a discogràfiques, però si algú vol el disc en els concerts solem vendre'l. Hem fet 200 còpies i en un concert vam vendre 100 còpies.

I si no a través del web, en el web hi ha un correu electrònic on poden enviar un e-mail i dir que volen un disc.

Què esteu fent ara mateix per a promocionar el disc? Ho maneja discogràfiques o aneu personalment a portar-ho?

- Emilio: Hi ha molt de treball encara, assajar etc. Tot ajuda: el fòrum, el buscar un patrocinador, una bareta màgica... Tindre la sort que alguna discogràfica aposte per nosaltres...

Ara ens conformaríem, simplement, que alguna discogràfica ho vulga editar però per a això cal moure-ho, tocar a portes i una vegada que ho intentem potser alguna...

- Alfonso: Estem enviant-ho a llocs i tenim la intenció d'anar en persona als de València, però a València hi ha poques, crec que només hi ha dos. I a Mislata no sé si hi ha alguna o què. Però les que són de fora de València per correu totes i la majoria estan a Madrid.

- Pablo: Si no tens una persona de contacte també perquè el que és lògic és que si tu envies una cosa i no tenen un referent, i no t'has posat en contacte amb ningú tampoc, no crec que li donen major importància.

- Emilio: La manen al baül...

- Pablo: I tal com està hi en dia també el mercat de saturat perquè és complicat realment.

- Emilio: Sí que tenim il·lusió és molt de treball però continuarem donant guerra en eixe sentit.

A part de la música a què vos dediqueu? Estudieu, treballeu...?

- Pablo: Tots treballem.

- Alfonso: Com som cinc costa compaginar els horaris. Ara tots treballem i cal coincidir i que tots estiguem lliures.

Abans quan estudiàvem si un tenia exàmens perquè potser en una setmana o setmana i mitja no podia vindre.

Però costa, per això ens agradaria dedicar-nos també a la música que és el que volen tots els músics. Per a ser bo i tocar bé has de dedicar-li temps però d'altra banda si treballes en altra cosa i per a la música només tens un moment al dia o a la setmana per a dedicar-li tampoc pots millorar molt més.

Ana Mª Rodríguez

